

דברי חכמה

ישראל במלחמה

גיליון מס. 2823 * כ"ה בניסן תשפ"ד * 3 במאי 2024

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

המעוניינות/ים להקריא משהו בטקס, אנא עדכנו אותי.
 הציבור מוזמן להשתתף בטקס.

ציונה

אירופה מתה באושוויץ

מי או מה באמת מת באושוויץ? הנה נקודת מבט מעניינת. להלן עותק של מאמר שנכתב על ידי הסופר הספרדי סבסטיאן וילאר רודריגז ופורסם בעיתון ספרדי. לא צריך הרבה דמיון כדי להוציא את המסר לשאר אירופה - ואולי גם לשאר העולם.

הלכתי ברחובות בברצלונה ופתאום גיליתי אמת נוראית - אירופה מתה באושוויץ!! הרגנו שישה מיליון יהודים והחלפנו אותם ב-20 מיליון מוסלמים בארבעה העשורים האחרונים!!

באושוויץ שרפנו קבוצה של אנשים שייצגו תרבות, מחשבה, יצירתיות, כישרון. השמדנו את העם הנבחר, הנבחר באמת, כי הם הולידו אנשים גדולים ונפלאים שתרמו תרומות גדולות לעולם, וכך שינו את העולם.

תרומתו של העם היהודי של היום מורגשת בכל תחומי החיים: מדע, אמנות, סחר בינלאומי, ומעל לכל, כמצפון העולם. תסתכל בכל לוח תורמים בכל סימפוניה, מוזיאון לאמנות, תיאטרון, גלריה לאמנות, מרכז מדע וכו'. תראה הרבה, הרבה, שמות משפחה יהודיים. אלה האנשים שנשרפו. מתוך 6,000,000 שמתו, כמה היו גדלים להיות מוזיקאים מוכשרים, רופאים, אמנים, פילנתרופים?

ובימרה של סובלנות, ובגלל שרצינו להוכיח לעצמנו שנרפאנו ממחלות הגזענות והקנאות, אירופה פתחה את שערינו ל-20 מיליון מוסלמים, שהביאו לנו טיפשות ובורות, קיצוניות דתית וחוסר סובלנות. פשע ועוני, עקב חוסר רצון לעבוד ולפרנס את משפחותיהם בגאווה.

הם פוצצו את הרכבות שלנו והפכו את הערים הספרדיות היפות שלנו לעולם השלישי, טובעות בזוהמה ופשע. סתום את הפה בדירות שהם מקבלים כסף חנם מהממשלה, הם מתכננים את הרצח וההרס של מארחיהם התמימים. וכך, באומללותנו, החלפנו תרבות בשנאה פנאטית, מיומנות יצירתית במיומנות הרסנית, אינטליגנציה בפיגור ואמונות טפלות. החלפנו את החתירה לשלום של יהודי אירופה ואת כישרונם לעתיד טוב יותר לילדיהם, את היצמדותם הנחושה לחיים כי החיים קדושים, לאלו שרודפים את המוות, באנשים האכולים ברצון למוות לעצמם. אחרים, למען הילדים שלנו ושלהם. איזו טעות איומה עשתה אירופה האומללה.

לאחרונה, בריטניה התלבטה אם להסיר את השואה מתוכנית הלימודים בבית הספר שלה, משום שהיא 'פוגעת' באוכלוסייה המוסלמית שטוענת שהיא מעולם לא התרחשה. זה עדיין לא הוסר. עם זאת, זהו אות מפחיד לפחד שאוחז בעולם וכמה בקלות כל מדינה נכנעת לו.

כיום חלפו כשבעים שנה לאחר סיום מלחמת העולם השנייה באירופה. האימייל הזה נשלח כשרשרת זיכרון, לזכרם של ששת מיליון היהודים, עשרים מיליון רוסים, עשרה מיליון נוצרים ותשע-עשרה מאות כמרים קתולים ש'נרצחו, נאנסו, נשרפו, הורעבו, הוכו, ערכו ניסויים מושפלים. כעת, יותר מתמיד, כשאיראן, בין היתר, טוענת שהשואה היא 'מיתוס*', הכרחי לוודא שהעולם "לעולם לא ישכח".

כמה שנים יעברו עד שהמתקפה על מרכז הסחר העולמי 'אף פעם לא התרחשה' כי היא פוגעת באיזה מוסלמי בארצות הברית? אם המורשת היהודית-נוצרית שלנו פוגעת במוסלמים, עליהם לארוז ולעבור לאיראן, עיראק או מדינה מוסלמית אחרת.

אנחנו חייבים להעיר את אמריקה, אנגליה, אוסטרליה ואירופה לפני שיהיה מאוחר מדי!!

יידל מיטן פידל

1. יידל מיטן פידל "אידל עם הכינור" הוא סרט/להיט בידיש משנת 1936 בבימויו של יוסף גרין וכיכבה בו השחקנית האידית הגדולה מולי פיקון. הסרט היה ללהיט קודם בפולין ולאחר מכן בארה"ב ובקנדה.

2. כל השנה אני יהודי עם פידל (כינור). רק יום אחד בשנה, באחד במאי, אני יהודי עם פידל (קסטר). פידל המהפכן הקובני שיחד עם ידידו הטוב, שברבות השנים הפך להיות לאויבו המר, צ'ה גווארה, שניהם ביחד וכל אחד לחוד הלהיטו את ניגוני המהפכה שזרמו בעורקי בנעורי הרחוקים ממני עכשיו. מאוד.

3. היום דמותם של השניים התעמעמה מעט בעקבות המידע שהצטבר אודות מעשיהם הקשים. אבל עדיין, כאשר אני שומע את ה'אינטרנציונל' או את 'אוונטי פופולו' השיער המועט שעוד נותר על ראשי סומר.

4.

דגל אדם, דגל חג ומועד
גרש את החשך מהפועל הבוֹדד.

סלק משמינו ספקות וצללים,
מלא את לבנו אחות עמלים,

בסלע חיינו נחצב עד זוב דם,
להאיר אור גדול לעלוי האדם.

5. חג אחד במאי שמח קומרד פידל

לידת דמים - מול בוא ואשק לך בני האדם

1. ספירת הימים המכנית מאז השבעה באוקטובר, והעזוע שבגילוי שאנחנו נמצאים כבר 204 ימים מאז הקטסטרופה, העלו בי בבעתה את אחד הקטעים האיומים ביותר הכתובים בתנ"ך (וישנם לא מעט שמתחרים על התואר) :
 "וְאָמַרְתָּ כֹּה אָמַר אֲדֹנֵי יְהוָה לִירוּשָׁלַם, מְכַרְתִּיךָ וּמִלְדֹתֶיךָ מֵאֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי; אָבִיךָ הָאֶמְרִי וְאֶמְךָ חֲתִית. ד' וּמוֹלְדוֹתֶיךָ בְּיוֹם הַוִּלָּדֶת אוֹתָךְ לֹא כָרַת שָׂרָךְ, וּבְמִים לֹא רָחַצְתָּ לְמַשְׁעִי; וְהַמֶּלֶח לֹא הִמְלַחְתָּ, וְהַחֲתָל לֹא חֲתַלְתָּ. ה' לֹא חָסָה עָלֶיךָ עֵין, לַעֲשׂוֹת לָךְ אֶחָת מֵאֵלֶּה לְחַמְלָה עָלֶיךָ; וְתִשְׁלַכִּי אֶל פְּנֵי הַשָּׂדֶה בְּגַעַל נִפְשֶׁךָ בְּיוֹם הַוִּלָּדֶת אֶתְךָ. וְאָעֶבֶר עָלֶיךָ וְאֶרְאֶה מִתְבּוֹסֶסֶת בְּדַמֶּיךָ; וְאָמַר לָךְ בְּדַמֶּיךָ חַי, וְאָמַר לָךְ בְּדַמֶּיךָ חַי". (יחזקאל פרק טז)
2. כאמור לעיל זהו אולי אחד מקטעי התיאור האיומים ביותר בתנ"ך. השיער סומר למראה הדימוי של התינוקת המושלכת בשדה בגועל ביום הולדתה. ואלוהים, הגבר המכה האולטימטיבי, עובר רואה אותה מתבוססת בדמיה ואומר לה את האבא של המשפטים המתנכרים, בטון מלא חמלה של גבר מכה עד לפעם הבאה: "היי בובה בדמיך חיי".
3. איזו יכולת ריחוק מדהימה יכולה ליצור אצל מישהו היעדר כה גדול של אמפתיה. איזו עוצמה קנאית יכולה לבסס שורות על גבול היעדר האנושי באופן כה טוטאלי. ואכן האל הזה נעדר כל אנושיות חומלת, בעיקר בפרקי הנקמה וההתעמרות שלו במי שבגדה בו, לטענתו. כל הפרק נע סביב הפאסיב אגרסיב האלוהי.
4. מהימנעות להושיט יד כדי לאסוף את התינוקת המושלכת לה מכוסה בדם בשדה ועד לקטע הרחיצה הארוטי: שְׂדִים נָכְנוּ וּשְׁעָרָךְ צִמְחָה, וְאֶתְךָ עֵרָה. וְאָעֶבֶר עָלֶיךָ וְאֶרְאֶה, וְהִנֵּה עֵתָךְ עֵת דְּדִים. וְאֵלֶּה הַפַּעַם עֵת דּוּדִים. וְאֵז שׁוֹב הִיא זֹנָה וְשׁוֹב הוּא מְכָה אוֹתָהּ, וְהִיא שׁוֹב מִדְּמָמָה. כֹּמָה אֶפְשָׁר לְהִמָּשִׁיךְ כֵּךְ עִם תְּסֻמוֹת הָאִשָּׁה הַמוֹכָה, "זֶה לֹא הוּא זֶה אֲנִי לֹא בִסְדֵר".
5. לקח לי הרבה שנים כדי להבחין בכך שיתכן ששלום שפירא המכונה בשמו הספרותי ש. שלום ביקש לברוא חווית לידה מתקנת, ללידת הדמים האיומה של האל המתעלל שביחזקאל פרק טז, כאשר כתב את שירו המנחם "בוא ואשק לך בני האדם".
6. את כל האמפתיה החסרה אצל האל ברגע הלידה, הוא ממלא בשפע גדול וזורח של אהבה לאדם. בוא ואשק לך בני האדם, גופך לא רוחץ עוד מחלאה ודם אך לבך מפרכס מזוכך וטהור. כמה הרבה אמון כמה ירק שדות. כמה אור. למה אלוהים לא יכול ככה? למה? כי הוא לא בן אדם.

7. בוא ואשק לך | ש. שלום

בוא ואשק לך, בְּנִי, הָאָדָם
עם יֶרֶק שְׂדוֹת, שְׁמִיִּם שֶׁל אֹר.
גּוֹפֶךְ לֹא רֹחַץ עוֹד מַחְלָאָה וְדָם
אֶךְ לִבְךָ מִפְּרָכֶס, מִזְכֶּךְ וְטָהוֹר.

בוא ואניף אותך מטה וְרוֹם
וּלְאַרְבַּע הַרוֹחוֹת לְדִתְךָ אֶבְשָׁר.
נָבְטוּ שִׁבְלִים בְּמֶרְחֵב וַיֵּשׁ יוֹם
וְ"הִידָד" הַקּוֹצִרִים מִלְבָּבְךָ יִנָּסֵר.

8. בוא ואשק לך - הגבעטרון

<https://www.youtube.com/watch?v=cM1CA0v06C4>

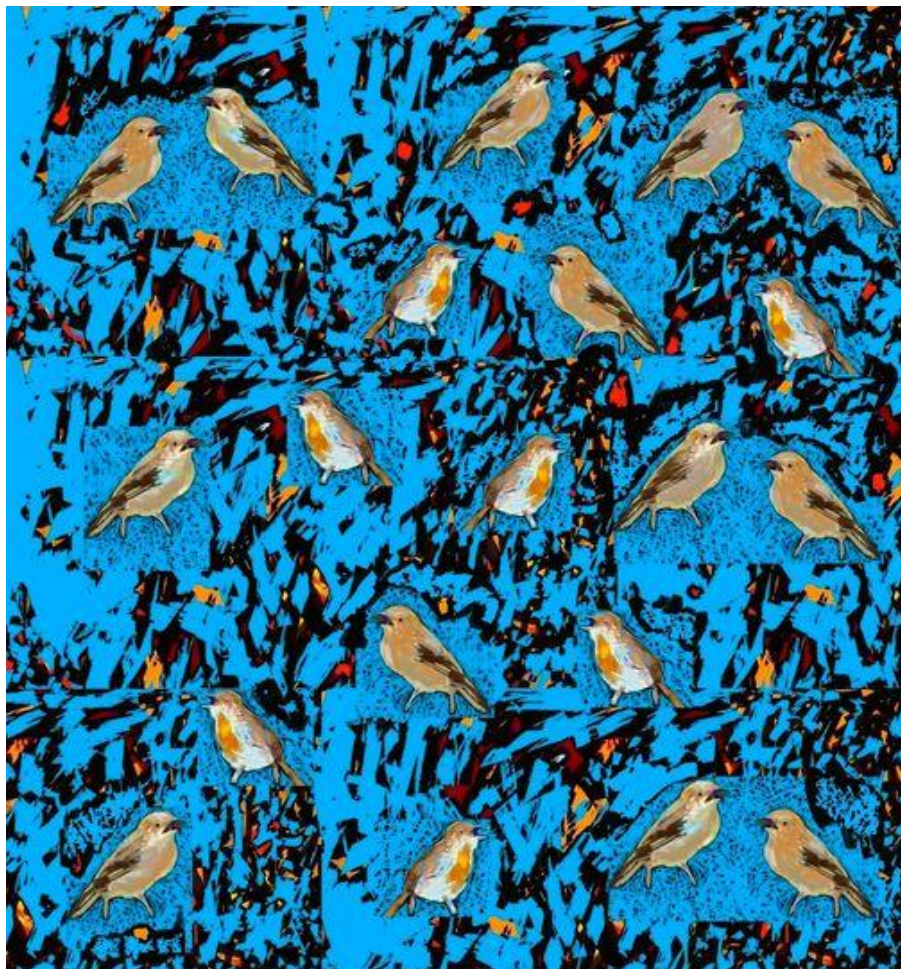

שבת בכנען

לֹאט וּבֶרֶךְ
גְּלִשָּׁה הַשָּׁבֶת
מֵהָר כָּנַעַן
לַעֲמֶק

וְרָגַע לִפְנֵי
שְׁעִלְטַת קְטִיפָה
עֲטָפָה אֶת הַנוֹף
בְּשִׁמְיָהּ רֶכֶה
שֶׁל חֹשֶׁךְ

מִלְאָה הַחֲצִיר
רֶנֶת צְפוּרִים
מְהֻלְלוֹת יָא
אֵלֶּלֶה אִיזָה
יִפִּי

ערב יום השואה הטקס המרכזי

ושוב אנו נקראים לערוך את חשבון הנפש השנתי עם הניספים בשואה, ועם הקורבנות שנותרו בחיים, ועם בני הדור השני שנושאים עימם את הצלקות של הוריהם חרוטות בנפש פנימה. אליהם הצטרפו השנה קורבנות השבת השחורה של השבעה באוקטובר. שבת שפירקה את החברה הישראלית לרסיסים ומאז היא מתקשה לאסוף את עצמה מהרסיסים ולהשתקם. עדיין אלפי בני אדם בדרום ובצפון עקורים מבתייהם. ונדמה שאין מי שדואג לסיים את מצב אין האונים הזה. לתוך כל הקטסטרופה המורכבת אנחנו באים אל ערב יום השואה שגם השנה הטקס שיתקיים בו נישא על כתפיהם של חברים ותושבים מהקיבוץ וחניכי המכינה. ביום ראשון 5 במאי בשעה 20:00 בלב הקיבוץ.

הציבור מוזמן!

• תאונת דרכים

לפני 21 שנה נפצעתי בתאונת דרכים בדרכי בחזרה ממסיבת הסיום של כתיב"ב. רכב גנוב נהוג על ידי פושעים, נמלט מניידת משטרה שדהרה בעקבותיו, לא עצר בצומת טובא, ונכנס לתוך רכבי שהתדרדר לתעלה בצד השני של הכביש. מה שהציל את חיי, חוץ מכריות האויר, הייתה חגורת הבטיחות שהייתי חגורה בה. החבלות שסבלתי מהן נגרמו מחגורת הבטיחות, אבל בסך הכל הוגדרתי כפצועה קל, כמה צלעות שבורות, 10 ימים בבית החולים, חודש בבית, כאבים עזים במשך זמן רב.

נזכרתי בתאונה שלי בשבוע שעבר כשמכונת השרד של השר הממונה על ביטחונם של האזרחים התנגשה במכונתו של אזרח תמים ושומר חוק, אשר נסע באור ירוק בצומת.

ההשוואה מתבקשת מאלוה: אי שמירה על חוקי התנועה, אי עצירה באור אדום, או בצומת, חגורת בטיחות עם או בלי, המשטרה הרודפת אחרי הפושעים, לעומת הפושע הממונה על המשטרה.

הקורבן בתאונה הראשונה, כלומר אני, זכיתי אחרי הרבה נדנודים ולחצים לקבל ככר בצומת טובא (אני מניחה שהנדנודים שלי, אולי קיצרו את תקופת ההמתנה לביצוע...) ואילו הקורבן בתאונה של השבוע האחרון הפך להיות סלבריטי, שצולם לכל ערוצי הטלוויזיה והתראיין לכל העיתונים. הכאבים, אגב, דומים מאד.

מסקנה: צריך לדעת לבחור נכון את הפושע הפוגע במכונת, שבה אתה נוהג.

• אחד במאי

היום הוא האחד במאי, חג הפועלים. החג הזה צוין לראשונה, דווקא בארצות הברית! ארץ הקפיטליזם! שם השיגו הפועלים הישג עצום: קביעת ארכו של יום העבודה לשמונה שעות, וזאת אחרי שבמשך שנים רבות מאד, יום העבודה היה נמשך שעות רבות, אפילו לילדים. חוקי עבודה נוספים נחקקו מאוחר יותר במקומות שונים בעולם.

מעולם לא הגדרתי את עצמי כקומוניסטית, אבל השתייכתי למה שזיהינו כזרם העובדים, והתחנכתי ברוח הסוציאליזם בבית, בבית הספר ובתנועה.

בבית, במשך שנים רבות אבא היה מזכיר האיגוד המקצועי של ההסתדרות בירושלים (כשמשבר ברעם היה מזכיר מועצת הפועלים). אגב, אבא פעל רבות, דווקא לצד בעלי המפעלים, על מנת שיוכלו להמשיך להתקיים בירושלים ולספק מקומות עבודה). אחר כך אבא היה זה שהקים את הסניף הראשון של בנק הפועלים בירושלים, ואחרי זה היה מנכ"ל "מבטחים".

יום האחד במאי היה יום שבתון, ובמידה מסוימת גם היה יום חג בבית. אכלנו ארוחת צהרים משפחתית על מפה לבנה, ואחריה יצאנו למפגן של האחד במאי. אבא צעד בשורה הראשונה לצד מנהיגי ההסתדרות בירושלים, ואני הלכתי בחולצה כחולה עם שרוך אדום, בשורות התנועה המאוחדת אי שם לקראת סוף התהלוכה.

שנה אחת היה המצעד שונה: בשנה שלפני מלחמת קדש, יצאו כל פועלי הארץ, כולל פועלי ירושלים לעבוד בהתנדבות יום שלם בביצורים בישובי הגבול. בשעות אחר הצהריים, הירושלמים שביניהם, חזרו ועברו את הרחובות הראשיים במצעד, לבושים בגדי עבודה. איזו גאוה זו הייתה!

גם החינוך הבית ספרי שלי היה של תנועת העבודה. בבית הספר היסודי לימדו אותנו בשיטת הנושאים כי זה מה שעשו אז בקיבוצים, וכמובן שבאחד במאי הונף דגל אדום בראש בניין בית הספר.

בשיעורי מוזיקה (מה שנקרא שיעורי זמרה) למדנו לשיר הרבה SPIRITUALS של העבדים השחורים באמריקה, וגם למדנו לשיר את האינטרנציונל: "קום התנערה עם חלכה, עם עבדים ומזי רעב...". אבל במפא"י ובשלוחותיה שרו המנון אחר. שרנו את "תחזקנה" מאת חיים נחמן ביאליק (אל ייפול רוחכם, עליזים מתרוננים, בואו שכם אחד לעזרת העם!) ולפעמים שרנו גם וגם.

בכתה ח' היה עלינו לכתוב עבודה הקשורה לאירופה. אני בחרתי בנושא של "אנשי שם באירופה". שוחחתי על כך עם אמא (אבא בטח היה אז בעבודה בהסתדרות), ואמא הציעה להכניס גם את קארל מרכס. "מי זה קארל מרכס? שאלתי. אמא הייתה המומה מתשובתי: "מה מלמדים אתכם שם בבית הספר, אם אתם לא יודעים מי זה קארל מרכס?" היא שאלה.

בקיץ 1953 חוקקה הכנסת את חוק החינוך הממלכתי, שהיה אמור לבטל את הזרמים במערכת החינוך, אבל למען האמת הזרם היחיד שהתבטל היה זרם העובדים, נשארו הזרם הדתי והחרדי...

כתוצאה מכך, ב 1954 כבר אסור היה להניף את הדגל האדום מעל בית הספר (בית החינוך לילדי עובדים על שם חיים ארלוזורוב), אבל, אחד הילדים האמיצים מכתה ז', חניך השומר הצעיר, כמובן, לקח דגל אדום מתחת לחולצתו, התגנב וטיפס אל גג בית הספר והניף את הדגל מעל בניין בית הספר! הידד! זאת הייתה תודעה מעמדית!!!

בכתות ט' ו' למדתי ב"בית חינוך תיכון". אחד המקצועות החשובים, היה תולדות תנועת הפועלים העולמית, ובכתה י' למדנו את "המניפסט הקומוניסטי" מאת קארל מרכס... זה היה התיקון! שנים אחר כך, ואני כבר אמא לחמישה ילדים, גרתי בלונדון במשך שנתיים. אחד המקומות הראשונים שהלכתי לבקר בהם היה קברו של קארל מרכס ב HIGHGATE בלונדון. מעולם לא הייתי קומוניסטית. בבית המפא"ניקי שלי שנאו את מפ"ם שנאה אידיאולוגית קשה, עד לשבירת היחסים בין אמי לבין חברתה הטובה שהייתה מפ"מניקית...

ובכפר הנשיא?

בכל מצעדי האחד במאי התפעלתי תמיד מהדגלים של הקיבוצים: דגלים אדומים מבהיקים, עם רקמה וגדילים בצבע זהב מתנוססים גבוה אל על. וכשהגעתי לכפר הנשיא, הייתי די מאוכזבת מכך שהדגל האדום היחיד שראיתי באחד במאי היה חתיכת בד אדום, שדוריס לברט ז"ל תלתה מעל דלת המתפרה שלה.

לעומת זאת, כפר הנשיא קבלה החלטה בימי הפילוג הגדול, שיהי מה לא מתפלגים, וההחלטה הזאת הייתה שווה הרבה יותר מכל דגל אדום עם גדילי זהב.

שבת שלום

מי ייתן וישוחררו כל החטופים – עכשיו!

מי ייתן ותשוב היימונט קסאו הקטנה בשלום הביתה,

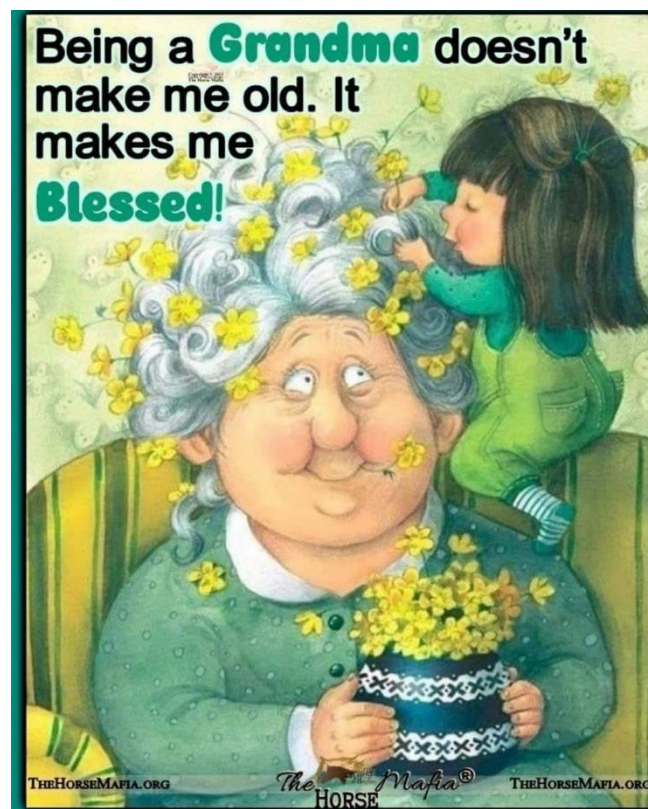
מי ייתן וישובו כל המפונים לביתם,

מי ייתן והגליל ישוב להיות חבל הארץ הירוק, ארץ פלגי מים, ארץ החקלאות התיירות והחינוך.

תמר וולפין

בשעה טובה בן נולד לנועם ואמיר ענבר (תושבים)
אח לעופר המתוקה.
אנו מאחלים לכם הרבה מזל טוב, שפע של אושר, שמחה, בריאות
ונחת.

ממשפחת כפר הנשיא

שירי מלחמת חרבות ברזל

השיר, אותו כתב והלחין אבי אוחיון, מתאר את החרדות וההתמודדות הרגשית של אזרחי מדינת ישראל מאז מתקפת הפתע על ישראל ב-7 באוקטובר 2023 ובמהלך מלחמת חרבות ברזל בכלל.

אין לי מקום אחר

מילים ולחן: אבי אוחיון

כמה פעמים שהתביישתי לספר
שחסר לי חסר לי אוויר
מבחוץ כולם רואים רק סוס דוהר
מי יכול עליי בלהסתר
לפעמים גם האור נעלם לי באמצע היום
ממש הפסקת חשמל
לפעמים גם הייתי שוכח דקה לנשום
ככה נעלם

צעקתי תציל אותי אני מקולקל
דמיונות שורטים ואני נבהל
לא מוצא אותי רציתי לישון עד שזה יגמר
ורק את ראית אותי עם הלב שלך
כשבכית איתי הכאב נשפך
את ניקית אותי
עברנו הכל, גם על זה נתגבר
אין לי מקום אחר

כמה פעמים שכבר הרגשתי זה עובר
וזה בא לי זה בא מסביב
מה עוזר לרוץ הכי הכי מהר
אם בסוף התנגשתי בקיר
כבר הייתי כמעט מהמר איך ירגיש לי היום
כאילו משחק מזל
ועכשיו שניצחתי הכל אם לאמר תאמת
זה השאיר סימן

צעקתי תציל אותי אני מקולקל
דמיונות שורטים ואני נבהל
לא מוצא אותי רציתי לישון עד שזה יגמר
ורק את ראית אותי עם הלב שלך
כשבכית איתי הכאב נשפך
את ניקית אותי
עברנו הכל, גם על זה נתגבר
אין לי מקום אחר

צעקתי תציל אותי אני מקולקל
דמיונות שורטים ואני נבהל
לא מוצא אותי רציתי לישון עד שזה יגמר
ורק את ראית אותי עם הלב שלך
כשבכית איתי הכאב נשפך
את ניקית אותי
עברנו הכל, גם על זה נתגבר
אין לי מקום אחר

3.5 עופר זלצמן

נעמי ווטרמן

4.5 אביבה אפשטין

יותם רז

5.5 אמיר מון

6.5 מעוז ויסבקר

7.5 מרדכי ברור

אלינועה בר דוד

סיארי סמר

אביר מלינה

רותם שחרור

גפן נוי

8.5 נטע אורן

9.5 נורית אורן

ביני יודאקין

מעין לב

נעם מאור

ירדן פלמה

סיפור לשבת

אמא, אני רוצה פיצה

העתקתי מהפייסבוק

"אימא, אני רוצה פיצה".

"בכייף, בוא נעלה לקומה השנייה ותבחר איפה אתה רוצה לאכול".

"הנה פה, ב-**כנ לפיצה**, רק פה" אמר אחרי שהסתכל בכל הפיצריות שממוקמות האחת ליד השנייה.

"למה רק פה? לא ניסית את החדשות".

"אני לא צריך, אני רוצה רק ב-**כנ לפיצה**".

"אבל למה?"

"את תיכף תביני, בואי"

ונכנסנו.

מקום קטן, בעל הבית איש נחמד עם זקן קצרצר לא מגולח, לבן, כובע בארט לראשו והוא לא מפסיק לחייך ולדבר בצורה מקסימה ונעימה ללקוחות", כן, יקירה", "מיד יקירי", "בשורות טובות", "בשמחה נשמה", "השבח לאל", "כל טוב", "שתמיד יהיה טוב ככה", "את נראית נפלא היום" וכו'...

האווירה פשוט נפלאה. עוד ועוד אנשים נכנסים ולכולם הוא מסביר פנים ומתייחס.

הראל מחייך אליי ואומר לי בלחש: "הבנת למה רק פה?"

בכוונה הקשיתי עליו: "תסביר את עצמך".

"אסביר לך ברגע שנצא, לא יפה לדבר על אדם שלא בפניו, הוא יכול להיעלב".

"אוקיי".

הגיע תורנו ובעל העסק חזר אלינו שוב ושאל את הראל במה הוא מרשה לו לפנק אותנו, הראל חייך וביקש פיצה משפחתית עם זיתים ותבלינים.

בעל העסק ליטף את ראשו, פרע את שערותיו בחיבה והצהיר בקול רם: "רבותי וגבירותי, הנה לכם נער צעיר שמבין עניין בפיצה - זיתים עם תבלינים!"

הראל זרח וקרן מאושר.

בעל המקום אמר לו: "אתה יודע שיש לך עיניים יפות, טובות וחכמות?"

הראל ענה לו: "כן, הן בצבע וויסקי ולפעמים ירוקות".

בעל המקום אמר לו: "זה הצבע הכי יפה בעולם ואתה הכי מיוחד בעולם".

הראל מיד ענה: "תודה, אני מסכים איתך. אתה יודע שאני גם אוטיסט וגם שמאלי?"

בעל המקום ענה: "עכשיו אני בכלל מאוהב בך ואני מרגיש בר מזל שבחרת לבוא לאכול את הפיצה שלי".

הראל ענה: "אני תמיד אבוא אליך וגם אם נזמין הביתה, נזמין רק ממך כי גיטת אמרה לי שביל גייטס אמר פעם שאם אתה רוצה להתפרנס בכבוד, אתה צריך לאהוב את הלקוחות שלך יותר ממה שאתה אוהב את הכסף שלהם ונראה לי שאתה בדיוק כזה אז אני אחזיר לך אהבה".

אנשים מסביב היו בהלם מהראל ושיבחו אותו.

עיני בעל העסק התמלאו בדמעות והוא הסתכל עליי עם גבות מורמות ובמקביל סימן עם הידיים סימן של "מה זה הדבר הזה?"

אני חייכתי. לא היה צריך לומר מילה. הראל עושה את זה לאנשים בסביבתו תמיד. הוא תמיד מביא המון אור לאן שהוא מגיע.

יצאנו החוצה.

הראל לא חיכה הרבה ואמר: "אימא, האיש הזה ממש נחמד, אבל למה למרות שהפה שלו מחייך העיניים שלו עצובות והלב שלו כואב?"

נחנקתי, חשבתי קצת והחלטתי בכל זאת להסביר לו:

"הראלי, האיש המקסים הזה עבר טרגדיה איומה בחייו. הבן שלו נהרג לפני זמן קצר. שמעת על הבחור והבחורה שטבעו במעלית בתל אביב? אז הבחור הוא הבן שלו".

"אז איך הוא יכול להמשיך להיות מאושר ולחייך לכולם?"

"אני חושבת שהוא לא בדיוק מאושר, אתה הרי הבחנת בזה בעצמך, אבל הוא שם את הכאב הנוראי הזה בצד כשהוא בא לעבודה שלו, כי הוא יודע שאנשים באים אליו לאכול וליהנות אז הוא לא מפיל עליהם את הצער והכאב שלו, והכי הכי חשוב זה שהוא מתעקש לראות את הצד הטוב שיש בכל זאת בחיים, את ההמשך שלהם".

"אימא, את חושבת שאולי כדאי שאלך ואסביר לו שהוא לא צריך להיות עצוב כי הנשמות שנפטרות יחזרו בגלגול הבא למשפחה ולאנשים הנכונים ובטוח שהבן שלו יבחר לחזור אליו שוב?"

"אני חושבת שלא כל אחד מבין בדיוק מהו גלגול נשמות, הראל, ויש רבים שבכלל לא מאמינים בזה כמוך וכמוני. צריך להבין שהאדם היקר הזה חטף את המכה הכי כואבת שאדם יכול לחטוף בחיים, והוא ימשיך לחיות עם הכאב הנוראי הזה בדרך שלו. בינתיים הוא עושה הפרדה נכונה בין הרגשות שלו לעסק שלו וזה טוב מאוד"

"נכון, כי זה שהוא נמצא עם הרבה אנשים מסיח את דעתו"

"קודם כל - זה נכון, ושנית הוא בוחר בחיים. הרבה אנשים שחוטפים מכה נוראית ולא חשוב איזו - לא מצליחים לראות שיש בכלל משהו חוץ מהמכה והכאב שהם מרגישים, אבל למרות הכל החיים ממשיכים ואם בוחרים לחיות זה הדבר הכי נכון, אז הוא כבר במקום טוב".

"אז אנחנו ניתן לו פרנסה טובה ומעכשיו נזמין רק ממנו כי באמת הפיצה שלו טעימה ביותר והוא אוהב את האנשים יותר ממה שהוא אוהב את הכסף שלהם וביל גייטס ממש חכם, אז..."

"החלטה נבונה הראל, אני מסכימה!"

"אימא, את מוכנה בבקשה לכתוב את זה בפייסבוק שלך? כדי שאנשים יבואו אליו ויתנו לו פרנסה וגם יהיו חברים שלו וישכיחו לו את הכאב?"

"אני מסכימה לכל מה שאתה מבקש בדרך כלל ובמקרה זה במיוחד, אתה לב של מלאך".

"תודה אימא, אני מעריך את זה".

אז לבקשתו של הראל:

אם אתם במודיעין ובא לכם פיצה טובה ולפגוש איש מקסים באמת - לכו למרכז קייזר.

בקומה השנייה יש מלא פיצריות, אבל לכו ל-**כן לפיצה**, כי יש שם אדם שאוהב את הלקוחות שלו יותר מאשר את הכסף שלהם. הראל אלון וביל גייטס אמרו.

טלפון 08-9711221

אם מרגיש לכם נכון- שתפו.

שרשרת אנושית של מעשים טובים

בורא עולם, תחזיר את החטופים
בראים ושלמים, הכי מהר שאפשר!

שבת שלום

